

Ole Hansen: Den højtærede Indenrigsminister begyndte sine Udtalelser med at omtale mine venlige Følelser overfor ham, som jeg havde vist ved forskellige Lejligheder, og i den Henseende tager han ikke fejl. Jeg nærer ingen uvenlige Følelser overfor Ministeren. Ja, jeg vil tilføje, at jeg ret ofte endda har beundret det Arbejde, som den højtærede Minister har udført i de senere Aar. Men det gaar den højtærede Minister, som det saa ofte gaar fremragende Personer, Videnskabsmænd, Kunstnere og fremragende Personer i forskellige andre Stillinger, at der i Regelen altid hos dem er et svagt Punkt eller et tomt Rum. Det svage Punkt hos den højtærede Minister viser sig ofte, naar det drejer sig om økonomiske Forhold. I disse Aar, hvor det har været nødvendigt at træffe saa mange ekstraordinære Foranstaltninger, har vi set saa mange Eksempler paa, at naar vi kommer til dette at holde lidt igen i økonomisk Henseende, staar den højtærede Indenrigsminister ret svagt. Jeg skal imidlertid ikke bebrejde den højtærede Minister noget i den Henseende, men den højtærede Minister maa undskylde, at naar hans Kollega Finansministeren kommer og siger til os: hold nu lidt igen, saa mener jeg, det er vor Pligt at tage Hensyn til en saadan Udtalelse af Finansministeren og søge at rette os herefter. Naturligvis er det rigtigt, hvad den højtærede Indenrigsminister fremhævede, at i det Ministermøde, hvor det foreliggende Lovforslag er blevet behandlet, har det vundet i alt Fald tilstrækkelig Tilslutning til, at det kunde gaa videre til Statsraadet. Det er jo ganske givet. Men jeg skulde dog tro, at Finansministeren har næret nogen Betænkelighed ved at gaa med til en saa stor Udskrivning og formentlig ogsaa et stille Haab om, at naar det kom frem i Rigsdagen, vilde Rigsdagens Medlemmer tage Hensyn til hans tidligere Udtalelse.

Den højtærede Indenrigsminister fremhævede, hvad der er rigtigt nok, at jeg i November 1917 havde henstillet til Finansministeren, om der ikke kunde være Grund til at holde noget igen paa disse store Udgifter, men at mit Parti i 1918 gik med til en yderligere Udgift for Statskassen. Ja, det gjorde mit Parti, og Grunden dertil var den, at det mente, at den finansielle Stilling var saaledes, at det lod sig forsvare. Efter de Oplysninger, der den Gang forelaa om den finansielle Stilling, mente mine Partifæller, at det kunde gaa an at gaa til disse yderligere

Udgifter. Senere har det vist sig, at de i den Henseende tog fejl. Jeg maa derfor fremdeles nære den Opfattelse, at det vil være nødvendigt at søge at faa gennemført nogen Nedgang i de Beløb, der her af Ministeren foreslaas bevilget, og jeg tror ogsaa, at det under Hensyn til hele Udviklingen og til hele den økonomiske Stilling for Befolkningen her i Landet vil være fuldt ud forsvarligt. Jeg skal tillade mig lige at henlede Opmærksomheden paa, at ifølge statistiske Oplysninger var Prisstigningen i Sammenligning med Priserne i 1914 paa Fødevarer her i Landet i Juli 1919 112 pCt., i Sverige 218 pCt. og i Norge 178 pCt. Dette falder jo særdeles godt sammen med en Udtalelse, som en af den højtærede Ministers Kolleger, Minister Stauning, for nylig fremsatte, idet han ved et Møde i Korsør sagde: Intetsteds er Priserne saa lave og Forholdene saa gode som i Danmark. Men naar Stillingen er saadan, forekommer det mig, at vi kan forsvare at foretage en Nedsættelse af de Beløb, der her kræves, og jeg tror, at det maa erkendes, at Hensynet til den finansielle Stilling og til Skatteyderne omkring i Landet gør det nødvendigt at foretage en saadan Nedsættelse.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Ole Hansen) nævnede Prisforholdene her i Landet og andetsteds. Ja, det er jo noget af det, der har været værdifuldt for os, at Forholdene har været saaledes, som de har været, her i Landet, og det, jeg advarer imod, er, at dette værdifulde forrykkes i alt for væsentlig Grad. Forholdene har senere udviklet sig saaledes, at det høje Prisniveau under Krigen i Sverige og Norge ikke er blevet ledsaget af en Prisstigning efter Fredens Indtræden, men i alt Fald en kort Tid af en Vigen. Jeg tror ikke, at denne har kunnet opretholdes i Længden, men i alt Fald har en Prisstigning ikke fundet Sted, hvorimod Priserne her i Landet ogsaa efter Fredens Indtræden er forhøjede. Det Lovforslag, som jeg har tilladt mig at bringe til Tinget, vil nødvendiggøre en yderligere Forringelse af hele Stillingen, en Forhøjelse af Procenten for Levnedsmiddel-Prisstigningen, idet baade Brød, Flæsk, Sukker og Mælk efter dette Lovforslag vil stige i Pris. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at hvis jeg var saa uimodtagelig for de finansielle Hensyn, som det ærede Medlem synes at mene, jeg er, vilde jeg